

Arrest

nr. 126 917 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van 24 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2013 (op aanvraag staat 07.01.2012 als datum van opstelling door de advocaat) werd ingediend en de aanvulling van 17.01.2013 die werd toegevoegd door:

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf met kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren de Russische federatie te zijn ontvlucht omdat zij onderhevig waren aan inhumane en vernederende behandelingen. Een verwijdering zou dan ook volgens betrokkenen een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkenen concretiseren hun bewering met en leggen geen enkel begin van bewijs voor. Deze loutere vermelding volstaat dan ook niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beweren dat de procedure via de Belgische ambassade meerdere maanden in beslag neemt. Gezien zij volgens hun verklaringen in de Russische federatie werden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zou het niet mogelijk zijn meerdere maanden in de Russische federatie te verblijven. Dat de procedure meerdere maanden in beslag zou nemen vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. De procedure is van toepassing voor alle burgers van de Russische federatie en voor hen kan dan ook geen uitzondering worden voorzien. Wat de beweerd foltering en onmenselijke behandelingen betreft, kan worden verwezen naar het onderzoek en de bevindingen van de asielinstanties. De motieven die verzoekers opwierpen zijn na onderzoek ongeloofwaardig bevonden.

Betrokkenen verwijzen naar een hangende procedure 9ter voor Anton Andrienko. De aanvraag 9ter werd ingediend op 14.08.2012. De aanvraag was onontvankelijk De beslissing werd genomen op 04.09.2012.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun derde en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend.

De duur van de procedures - namelijk respectievelijk minder dan 5 maanden voor de eerste asielprocedure 4 dagen voor de tweede asielprocedure en 4 maanden voor de derde asielprocedure - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkenen zeer gemotiveerd en leergierig zijn de kennis van de Nederlandse, Franse en Russische taal, het feit dat betrokkenen soms tussenkomen om vrijwillig te tolken, de positieve getuigenissen over de kinderen die actief deelnemen aan het schoolleven (vrije kleuterschool [...] gesubsidieerde vrije basisschool, [...]), de schoolattesten die ook worden voorgelegd, het feit dat betrokkenen werkwilbig zijn, dat ze taallessen hebben gevolgd (waaronder Nederlands 2de taal) en daarvan de bewijzen van voorleggen (schoolattesten, certificaten van onder meer het instituut voor volwassenenonderwijs), dat deze elementen getuigen dat ze geen schade willen toebrengen aan de Belgische samenleving, welintegendeel; deze elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. Bovenstaande documenten dienen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische diplomatieke post."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun drie minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige

betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

2.2. *In casu* wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten opzichte van de hele familie onontvankelijk verklaard en betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn. De drie kinderen, zijnde de derde, vierde en vijfde verzoekende partij, beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk geboren in 2009, 2005 en 2003) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder voeren zij ook machtsoverschrijding aan. Zij citeren vooreerst de motieven van de bestreden beslissing, geven een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht en betogen verder wat volgt:

“ II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk het feit dat betrokkenen zeer gemotiveerd en leergierig zijn de kennis van de Nederlandse, Franse en Russische taal, het feit dat betrokkenen soms tussenkomen om vrijwillig te tolken, de positieve getuigenissen over de kinderen die actief deelnemen aan het schoolleven (vrije kleuterschool [...] gesubsidieerde vrije basisschool, [...]), de schoolattesten die ook worden voorgelegd, het feit dat betrokkenen werkwilbig zijn, dat ze taallessen hebben gevolgd (waaronder Nederlands 2de taal) en daarvan de bewijzen van voorleggen (schoolattesten, certificaten van onder meer het instituut voor volwassenenonderwijs), dat deze elementen getuigen dat ze geen schade willen toebrengen aan de Belgische samenleving, welintegendeel; deze elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. Bovenstaande documenten dienen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.”

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de gegrondheid zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

II.1.5. Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan door een intrekingsbeslissing te betekenen aan verzoekende partijen en tegelijkertijd een nieuwe beslissing te betekenen.

Op deze manier hebben verzoekende partijen geen mogelijkheid meer om aanvullende stukken toe te voegen aan hun terug opgevallen aanvraag tot regularisatie dd. 7 januari 2013.

Dit is niet redelijk.

II.1.6. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De verzoekende partijen kunnen in zoverre worden bijgetreden.

In de mate echter waarin de verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom de verwerende partij de door hen aangevoerde elementen kwalificeert als behorende tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase, is de Raad van oordeel dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de determinerende motieven van de bestreden beslissing hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is derhalve niet aangetoond. In de mate waarin de verzoekende partijen zich verzetten tegen de kwalificatie van de verschillende door hen aangebrachte elementen door de verwerende partij, wordt verwezen naar wat volgt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de elementen die zij hadden aangebracht in hun regularisatieaanvraag en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Met de thans eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

De verzoekende partijen voelen zich gegriefd door het feit dat de elementen rond hun integratie door de verwerende partij worden afgedaan als behorende tot de gegrondheidsfase en dat de ingeroepen elementen niet als geheel worden onderzocht, terwijl artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Niettegenstaande de verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele aanduiding geeft welke elementen behoren tot de

ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase, tonen zij geenszins aan dat de elementen die hun *“perfecte integratie”* uitmaken een buitengewone omstandigheid zouden vormen die met zich zou brengen dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. het hen onmogelijk zouden maken terug te keren naar hun land van herkomst. Zoals reeds eerder gesteld betreffen omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

Door slechts te kennen te geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de verwerende partij, maken zij niet aannemelijk dat deze op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Evenmin tonen verzoekers aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling. Ook van machtsoverschrijding op deze gronden is derhalve geen sprake.

3.4. Wat de verwijzing betreft naar artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 en het argument van de verzoekende partijen dat dit artikel nergens kan teruggevonden worden in de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar *“art. 9, al 2”*, bepaling die wel degelijk in de vreemdelingenwet is opgenomen en waarin het principe is vastgesteld dat de verblijfsmachtiging door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Deze grief mist derhalve elke grondslag.

3.5. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan door een intrekingsbeslissing en tegelijkertijd een nieuwe beslissing te betekenen zodat zij niet meer de mogelijkheid zou hebben gehad om aanvullende stukken toe te voegen aan hun opengevallen aanvraag. Echter, zij tonen niet aan krachtens welk beginsel of welke bepaling hen die mogelijkheid zou moeten worden geboden. Daarbij komt nog dat de verzoekende partijen niet aantonen welk belang zou zouden hebben bij dit middelonderdeel, nu zij op geen enkele manier aantonen welke aanvullende stukken zij zouden hebben willen bijbrengen en op welke wijze deze tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat het bestuur de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954), is niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

Het beroep ingediend door de derde, vierde en vijfde verzoekende partij is onontvankelijk. De eerste en tweede verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS